

Sygn. akt II AKa 422/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Katarzyna Wróblewska

Sędziowie: SA – Dorota Radlińska

SO (del.) – Piotr Bojarczuk (spr.)

Protokolant: – sekretarz sądowy Ewelina Turlej

przy udziale Prokuratora: Renaty Śpiewak

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2023 r.

sprawy M. S. (S.) urodz. (...) w K.

s. S. i M. z domu D.

oskarżonego o czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i z art. 267 § 3 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonego, pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej oraz prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z dnia 15 czerwca 2022 r. sygn. akt V K 183/21,

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że;

a) rozwiązuje orzeczoną w pkt. IV karę łączną pozbawienia wolności;

b) uchyla pkt. V wyroku;

c) orzeczoną w pkt. III wyroku karę pozbawienia wolności za czyn z art. 267 § 3 k.k. łagodzi do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

d) uchyla rozstrzygnięcie z pkt IV o karze łącznej pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone w pkt I zaskarżonego wyroku oraz z pkt I ppkt. c niniejszego wyroku i orzeka wobec oskarżonego M. S. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 25 sierpnia 2020 r. godz. 12. 00 do dnia 28 lutego 2023 r.

IV. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części;

V. zasądza od M. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę w kwocie 400 (czterystu) złotych.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 422/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie sygn. V K 183/21 z dnia 15.06.2022 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
x na korzyść x na niekorzyść	# w całości	
x w części	x	co do winy
x	co do kary	
x	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
x	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
x	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

x	uchylenie	x	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		M. S.	Działanie oskarżonego w czasie czynu w ramach wysokiego nasilenia poziomu emocji. Popelnienie przez oskarżonego czynu z 157 § 2 k.k.	1/ Opinie lek. J. M., 2/ uzupełniająca opinia wydana na rozprawie.3/ zeznania A. S.	48, 891 2-3,24,70,236

<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	M. S.	Działanie oskarżonego z zamiarem bezpośrednim zabójstwa. Czyn z pkt 1 wyroku.	1/ Opinie lek. J. M., 2/ uzupełniająca opinia wydana na rozprawie.3/ zeznania A. S. 4/wyjaśnienia oskarżonego M. S.,5/zeznania świadków: F. B., P. P. (1), P. C.,	48, 891,2-3,24,70,236,226-227, 579,	581,19,20,63,

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	1/ Opinie lek. J. M., 2/ uzupełniająca opinia wydana na rozprawie, 3/ wyjaśnienia oskarżonego M. S., 4/ zeznania A. S., /5 zeznania świadków: F. B., P. P. (1), P. C., /6 dokumentacja medyczna oraz opinie sądowo – psychiatryczne, 7/ opinia z zakresu informatyki.	Zebrane w sprawie opinie spełniają wymogi wskazane w art. 200 § 1 k.p.k. i następane. Opinie lek. J. M. są przekonujące w świetle rzeczowych, kompetentnych, kompletnych i wiarygodnych dokumentów medycznych w postaci badań lekarskich A. S.. Opinie sądowe psychiatryczno-psychologiczne biegłych E. K. - P., M. Z. i H. N. są pełne, wyczerpujące i zostały wydane przez biegłych z listy Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie oraz

uwzględniają całokształt zebranych danych oraz są w pełni obiektywne i zawierają wnioski stanowiące efekt bezpośrednich przeprowadzonych badań osk. M. S., z którym biegli mieli bezpośredni kontakt. Biegli w uzupełniającej opinii wydanej na rozprawie odnieśli się do pytań stron procesowych i wykazali, że przeprowadzone przez nich badania nie wymagają uzupełnienia. Brak jest powodów do podważenia stanowiska biegłych co do zachowanej poczytalności u oskarżonego, niewystępowania afektu i braku działania w stanie silnego wzburzenia – w realiach sprawy, które świadczą o zaplanowanym, przemyślanym i racjonalnym działaniu oskarżonego, a nie o zaburzeniach psychicznych czy afekcie.

Wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę w zakresie opisu przebiegu zdarzenia, przy braku obrażenia ich wiarę w zakresie motywacji oskarżonego. Zeznania pokrzywdzonej A. S. oraz przesłuchanych świadków w osobach funkcjonariuszy policji zasługują na wiarę oraz korespondują z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Wątpliwości, co wiarygodności nie budzi także zebrana dokumentacja w postaci opinii z zakresu informatyki oraz dokumenty dotyczące zatrzymania oskarżonego.

**2.2.2. Dowody
nieuwzględnione przy
ustaleniu faktów
(dowody, które sąd uznał
za niewiarygodne oraz
niemające znaczenia dla
ustalenia faktów)**

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
	NIE DOTYCZY	NIE DOTYCZY

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
1/	<p>1/ Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej A. S. (obecnie Ś.), w zakresie pkt I, II obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to:</p> <p>a) obraży art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w zakresie wyjaśnień M. S. poprzez uznanie ich za wiarygodne, w części, w której wskazuje, że nie miał on zamiaru zabójstwa żony, w sytuacji gdy prawidłowa, dokonana zgodnie z logiką i zasadami doświadczenia życiowego ocena depozycji oskarżonego dostarcza wniosków, że jego wyjaśnienia są niewiarygodne, sprzeczne wewnętrznie oraz ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w postaci m.in. zeznaniami Pokrzywdzonej, zeznań funkcjonariuszy policji, jak również protokołu oględzin pojazdu T. (...) oraz ujawnionych w niej narzędzi wprost wynika, iż M. S. co najmniej z ewentualnym zamiarem zabicia żony.</p> <p>b) art. 410 kpk polegającego na pominięciu przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych dowodów świadczących na niekorzyść oskarżonego w postaci zeznań obiektywnych,</p>	<p># zasadny</p> <p>x niezasadny.</p>

bezstronnych, niezainteresowanych, co do rozstrzygnięcia sprawy świadków: F. B., P. P. (1), P. C., których zeznania Sąd I instancji uznał za wiarygodne, a w konsekwencji dokonanie ustaleń faktycznych jedynie w oparciu o wybiórczą część materiału dowodowego, co de facto doprowadziło do błędnego ustalenia faktycznego i błędnego przyjęcia, iż M. S. nie działał z zamiarem bezpośrednim/ewentualnym zabójstwa A. S..

c) art. 410 kpk polegające na pominięciu przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych dowodów świadczących na niekorzyść oskarżonego w postaci zeznań pokrzywdzonej A. S. które to zeznania Sąd I instancji uznał za wiarygodne, a w konsekwencji dokonania ustaleń faktycznych jedynie w oparciu o wybiórczą część materiału dowodowego, co de facto doprowadzało do błędnego ustalenia stanu faktycznego i błędne przyjęcie, iż M. S. nie działał z zamiarem bezpośrednim/ewentualnym zabójstwa A. S..

d) na podstawie art. 438 pkt 3 kpk błąd w ustaleniach przyjętych za podstawę orzekania mający wpływ na jego treść (będący konsekwencją obrazy przepisów prawa procesowego, w tym dyrektyw oceny dowodów polegający na:

- bezpodstawnym uznaniu, że oskarżony nie działał w zamiarze bezpośrednim usiłowania zabójstwa A. S., w sytuacji gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego pozwala na stwierdzenie że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim usiłowania zabójstwa A. S., a już bez wątplenia godził się z zamiarem ewentualnym jej zabicia,

co objawia się tym, iż M. S. przestał dusić A. S. dopiero w momencie, w którym uznał, że nie żyje;

2/ Prokuratora , w zakresie w zakresie **pkt I, IV**,

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia polegający na uznaniu, że oskarżony dobrowolnie odstąpił od dokonania popełnienia czynu zabronionego wobec jego żony i nie wystąpiły żadne przeszkody powstrzymujące M. S. od dokonania czynu zabronionego, co uzasadniało zdaniem sądu przyjęcie, iż oskarżony wyraził czynny żal pozwalający na odstąpienie, w myśl art. 15 § 1 k.k. od wymierzenia mu kary, podczas, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie, w tym zeznań pokrzywdzonej oraz zapisu z kamery zamontowanej w telewizorze S., prowadzi do wniosku, że oskarżony zakończył swoje czynności sprawcze po uświadomieniu sobie, że wyrządził krzywdę swojej żonie, która będąc przez niego duszona zaczęła udawać, że nie żyje.

b) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia polegający na uznaniu, że dowód rzeczowy w postaci telefonu komórkowego marki A. (...) zabezpieczony od oskarżonego M. S. jest zbędny dla dalszego postępowania i w związku z tym należy mu go zwrócić, podczas gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony w swoim telefonie odbierał poprzez sieć Internet i wi-fi zapis z kamery, którą bezprawnie zamontował w telewizorze swojej żony, co prowadzi

	<p>do wniosku, że przedmiotowy telefon służył do popełnienia czynu zabronionego z art. 267 § 3 k.k., z który sąd go skazał, a w związku z tym, zgodnie z regułą określoną w art. 42 § 2 k.k. winien on ulec przepadkowi.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej A. S. (obecnie Ś.) oraz Prokuratora dotyczące wadliwej oceny dowodów w postaci zeznań świadków dotyczą częściowo zbliżonych okoliczności, a zatem celowe jest ich łączne rozpoznanie.</p> <p>Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r. sygn. IV KK 104/18, lex nr 2498022/. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy właściwie ocenił ujawnione dowody, mając na uwadze treść art. 7 kpk, a nadto poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego M. S., co do usiłowania popełnienia przez niego zbrodni zabójstwa żony -</p>		

pokrzywdzonej A. S.. Natomiast ocena ta i poczynione ustalenia dowodzą, iż oskarżony M. S. w dniu 28 lipca 2020 r. w W., w mieszkaniu przy ul. (...). Stanów Zjednoczonych 72 lok. 60 działając w zamiarze ewentualnym spowodowania u pokrzywdzonej ciężkiego uszkodzenia ciała w postaci ciężkiego kalectwa, ciężkiej choroby długotrwałej realnie zagrażającej życiu ścisnął ją rękami za szyję, naciskał i siadał jej na klatce piersiowej, a także szarpał ją i ciągnął po podłodze, czym spowodował u niej obrażenia skutkujące rozstrojem zdrowia na czas nieprzekraczający 7 dni jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na dobrowolne odstąpienie od dokonania przestępstwa poprzez zaprzestania ściskania A. S. za szyję, uderzanie jej oraz wezwanie pomocy medycznej. Sąd I instancji oparł się przy tym na całości przedstawionego mu materiału dowodowego oraz wobec tego, odnośnie poczynionych ustaleń, nie naruszył art. 410 kpk, ponieważ uchybienie normie zawartej w przepisie art. 410 kpk może nastąpić jedynie w wypadku nieuwzględnienia przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a nie poprzez nieuwzględnienie czegoś, co potencjalnie dopiero mogłoby zostać na tej rozprawie ujawnione / tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.03.2014 r. sygn. III KK 396/13, lex nr 1451526/. Dotyczy to zaś tylko istotnych kwestii. Natomiast art. 4 kpk ustanawia ogólną dyrektywę nakazującą badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a więc przepis ten nie może samodzielnie stanowić podstawy zarzutu apelacyjnego

i należy go powiązać z naruszeniem konkretnych regulacji, czy uprawnień.

Chybione są także zarzuty pełnomocnika oskarżycieli posiłkowej dotyczące naruszenia art. 7 kpk, co do czynu z pkt 1 wyroku, gdyż Sąd I instancji nie miał nieusuwalnych, obiektywnych wątpliwości, co do zachowania oskarżonego, czy innych uczestników zdarzenia z dnia 28.07.2020 r., oraz dokonując tej oceny oparł się na wszystkich dowodach w sprawie zebranych i nie powziął żadnych wątpliwości, co do interpretacji tych dowodów. Zarzut obrazy tego przepisu może być uznany za skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający sąd rzeczywiście miał wątpliwości, co do jakichkolwiek dowodów i pominął je lub nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego sygn. V KK 68/2018 z 04.04.2018 r. lex nr 2488989/. Natomiast wina oskarżonego, co do czynu z pkt 1, przy dokonanej zmianie opisu tego czynu i przyjętej zmianie jego kwalifikacji prawnej została udowodniona, o czym przekonuje treść zaskarżonego wyroku.

Nie doszło do obrazy art. 7 k.p.k. ani art. 410 kpk, czy innych przepisów, która uniemożliwiłaby instancyjną kontrolę prawidłowości wyroku bądź nakazywała jego zmianę, co do sprawstwa i winy oskarżonego M. S. odnośnie, pierwotnie, błędnie przyjętej kwalifikacji czynu z pkt I aktu oskarżenia tj. usiłowania zabójstwa pokrzywdzonej. Skarżący

pełnomocnik nie wykazał uchybień procesowych, które miałyby wpływ na treść czynu z pkt 1 wydanego wyroku. Zatem wnioski pełnomocnika o skazanie oskarżonego za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 160 § 1 w zw. z art. 11 § 2 k.k. jest w oczywisty sposób bezzasadny.

Skarżący pełnomocnik konsekwentnie stara się podważyć ocenę wyjaśnień oskarżonego M. S. w zakresie, w jakim zaprzecza on zamiarowi zabicia swojej żony. Oskarżony został przesłuchany zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie głównej. W toku śledztwa oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się do winy w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia w zakresie zarzutu usiłowania zabójstwa pokrzywdzonej, pomimo tego, że opisywał przedmiotowe zdarzenie oraz wskazywał na elementy przemocy użyte przeciw swojej żonie /k. 101 v., - 102, 653/. Wyjaśnienia te nie wskazują na występowanie u oskarżonego zaburzeń, czy zakłóceń dyskwalifikujących ten dowód. Oskarżony miał zachowaną zdolność spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń /k. 332-333 opinii biegłych lekarzy psychiatrów/, czyli jego relacje należy ocenić zgodnie z regułami art. 7 kpk.

Przebieg zdarzenia, które miało miejsce w dniu 28 lipca 2020 r. można zrekonstruować jedynie w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania pokrzywdzonej albowiem tylko oni tego dnia byli jego bezpośrednimi uczestnikami.

Z wyjaśnień oskarżonego M. S. wynika, iż udał się do mieszkania zajmowanego przez jego żonę w celu wyjaśnienia z nią istnienia potencjalnych zrad, których miała ona się dopuszczać. Opis przebiegu zdarzenia relacjonowany przez oskarżonego w trakcie posiedzenia aresztowego oraz w trakcie rozprawy głównej wskazuje fazy zajścia począwszy od sypialni, gdzie oskarżony udał się za A. S. aby otrzymać jakąś część jej garderoby, poprzez fazę przejścia do salonu i działań podjętych w salonie na kanapie. Kiedy porównamy opis tych zdarzeń w relacji świadka - pokrzywdzonej A. S. oraz oskarżonego to są one w zasadniczym przebiegu zbieżne.

Po udaniu się do sypialni, kiedy pokrzywdzona sięgnęła do szuflady po jakąś część garderoby oskarżony przyłożył jej do pleców paralizator.

Następnie objął ją z tyłu i starał się unieruchomić jej ręce. Następnie para przewróciła się na łóżko, gdzie oskarżony próbował przytrzymać i dusić pokrzywdzoną. Następnie para upadł na podłogę, gdzie oskarżony przyduszał pokrzywdzoną do podłogi, następnie A. i M. S. wstali z podłogi, na skutek perswazji pokrzywdzonej i propozycji spokojnej rozmowy, on skrępował jej ręce celem uniemożliwienia jej ucieczki i przenieśli się na kanapę w salonie, gdzie po nieudanych próbach odblokowania telefonu kciukiem pokrzywdzonej oskarżony zaczął ją dusić, uciskając okolice jej gardła. Następnie, pokrzywdzona udając utratę przytomności, osunęła się na ręce oskarżonego, który widząc jej stan natychmiast przestał ją dusić, rozpoczął akcje reanimacyjną oraz wezwał pogotowie i (...) dzwoniąc

na 112. /zeznania A. S. – k. 3v, 584,
wyjaśnienia M. S. /k. 101 v., - 102,
653/.

Analiza porównawcza obydwu dowodów pozwala na potwierdzenie w całości ustaleń, które poczynił Sąd Okręgowy. Te okoliczności to bardzo dynamiczny przebieg zdarzenia, agresja prezentowana przez oskarżonego względem pokrzywdzonej wywołana podejrzeniem istnienia zdrań po jej stronie oraz desperacja w działaniu oskarżonego przejawiająca się samookaleczaniem prezentowanym przed przyjazdem Policji. Sąd odwoławczy dostrzega elementy zeznań pokrzywdzonej, w których cytuje ona oskarżonego i jego stwierdzenia: „...zabiję cię kurwo” , „ja powiedziałam: nie chcę umierać, a on powiedział cyt.: „umrzesz”, „...nie wyjdiesz stąd żywa..” , „...zabiję cię” /k.3/, jednakże deklaracje te należy rozpatrywać w kontekście całego, ustalonego stanu faktycznego. Gdyby oskarżony rzeczywiście chciał pozbawić życia pokrzywdzoną A. S., to miał do tego szereg sprzyjających okoliczności zarówno na etapie zdarzenia rozgrywającego się w sypialni, jak również jego fazie następującej w salonie. W sypialni pokrzywdzona odwrócona była tyłem do oskarżonego kiedy wyciągała części garderoby. Już wtedy oskarżony mógł ścisnąć szyję pokrzywdzonej uniemożliwiając jej oddychanie. Podążając dalej tokiem zdarzenia, leżąc na łóżku, a następnie przygniatając pokrzywdzoną do ziemi mógł on kontynuować tę czynność choćby do utarty przytomności pokrzywdzonej i następnie pozbawić ją życia w skutek uderzeń lub użycia niebezpiecznego przedmiotu, tymczasem jej perswazja i

proponując spokojnego dialogu przeniosła zdarzenie do salonu. W tym miejscu zwrócić należy uwagę na fakt, iż pokrzywdzona, przechodząc do salonu miała skneblowane taśmą ręce. / k.3/ Przyjmując tezę oskarżyciela posiłkowego, iż oskarżony działał z zamiarem zabicia A. S., już wówczas miał doskonałą okazję aby skrepowaną osobę zaatakować, uderzyć lub w inny sposób pozbawić, skrepowaną i w znacznej mierze ograniczoną ruchowo osobę życia (która przecież w tej chwili praktycznie pozbawiona była możliwości obrony). Tym czasem oskarżony przemieszcza się z pokrzywdzoną do salonu, gdzie usiłuje odblokować za pomocą jej kciuka jej telefon. Ten przebieg działania dobitnie potwierdza wyjaśnienia oskarżonego, iż nie miał on zamiaru zabicia żony, a nawet nie chciał zrobić żonie krzywdy - „...nie chciałem jej zrobić krzywdy” /k.101 v./

Kiedy przeanalizujemy zdarzenie rozgrywające się w salonie to stwierdzimy, iż przemoc bezpośrednia w postaci duszenia rozpoczęła się po tym fakcie kiedy próby odblokowania telefonu za pomocą kciuka pokrzywdzonej nie przyniosły spodziewanego rezultatu. Uznać zatem należy, iż duszenie było przejawem agresji wynikającej z irytacji w niepowodzeniu uzyskania dostępu do danych telefonu. Duszenie A. S. nie było czynnością docelową stanowiącą realizację założonego uprzednio lub nawet doraźnie przyjętego scenariusza działania nawet przyjmowanego jako ewentualność konkretnego planu ale było wynikiem reakcji emocjonalnej i skrajnej irytacji oskarżonego.

Incydentalność zdarzenia oraz użycie przemocy względem pokrzywdzonej potwierdzają zeznania pokrzywdzonej A. S., która na rozprawie zeznała: „ .....mąż stosował przemoc psychiczną wobec mnie [...], ...mąż generalnie nie był osoba agresywną, bardziej był wybuchowy słownie, natomiast nie wiązało się to z rękoczynami..., uderzył mnie kiedyś w twarz, zdarzyło się, że popchnął mnie na kat łóżka, nigdy nie było szarpania, popychania tylko było to spoliczkowanie...”/k. 386/.

Te stwierdzenia pokrzywdzonej pozwalają na ustalenie podłoża działania oskarżonego w dniu 28 lipca 2020 r. jako motywowanego nie chęcią zabójstwa pokrzywdzonej, ani nawet zrobienia jej krzywdy ale obsesyjną zazdrością, rozczarowaniem oraz bezradnością w swoich poczynaniach.

W wyroku z dnia 04 grudnia 2018 r. sygn. Akt II K 104/18 Sąd Najwyższy stwierdził, że „ ustalenia dotyczące zamiaru ewentualnego w zakresie zabójstwa nie mogą opierać się na fragmentarycznych faktach wiążących się z czynnościami wykonawczymi, lecz powinny być wnioskiem koniecznym, wynikającym nie tylko z analizy całokształtu przedmiotowych i podmiotowych okoliczności zdarzenia przestępnego, ale i jego tła, zachowania się sprawcy przed i po jego zaistnieniu.” W niniejszej sprawie żadne działanie oskarżonego nie świadczy o intencji pozbawienia życia swojej żony, a słowne deklaracje w obliczu ustalonego stanu faktycznego, świadczą jedynie o poziomie irytacji i agresji oskarżonego.

Pełnomocnik pokrzywdzonej wskazuje na posiadanie przez oskarżonego w dniu zdarzenia, w swoim samochodzie T. (...), narzędzia w postaci: m.in.: siekiery, noża, gazu pieprzowego, których to posiadanie miało stanowić dowód na istnienie zamiaru pozbawienia życia żony. Ta konstatacja jest oczywiście niezasadna i stanowi rodzaj oczywistego domniemania istnienia okoliczności obciążających oskarżonego, które w istocie są tego charakteru pozbawione. O istnieniu związku pomiędzy posiadaniem przez oskarżonego tych przedmiotów w aucie a ewentualnym zamiarem zabicia żony można byłoby mówić wtedy gdyby oskarżony te przedmioty wziął ze sobą do mieszkania na spotkanie z żoną lub chociażby zaprezentował je żonie. Tym czasem pozostawały one w bagażniku samochodu i w żaden sposób nie mogłyby być wykorzystane w zdarzeniu, które rozegrało się w mieszkaniu. Uznanie zasadności tej sugestii apelacji pełnomocnika pokrzywdzonej może prowadzić do absurdalnych wniosków, np. takich, że osoba, która trzyma zapalki w samochodzie zamierza dokonać podpalenia jakichś przedmiotów lub budynków, czy też posiadanie łomu lub młotka w aucie świadczy o zamiarze dokonania włamania do budynku.

Niezasadny jest zarzut sformułowany przez pełnomocnika pokrzywdzonej o pominięciu przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych dowodów świadczących na niekorzyść oskarżonego w postaci zeznań obiektywnych, bezstronnych, niezainteresowanych, co do rozstrzygnięcia sprawy świadków: F. B., P. P. (1), P.

C. oraz zeznań pokrzywdzonej A. S.. Analiza uzasadnienia Sądu meriti, a przede wszystkim ta część uzasadnienia, która służyła dokonaniu rekonstrukcji stanu faktycznego /k.3, 5, 8/ świadczy o tym, iż podstawą jego ustalenia były właśnie osobowe źródła dowodowe w postaci zeznań pokrzywdzonej A. S. oraz świadków: P. C., F. B. oraz M. Z. (2). Istotnie Sąd Okręgowy ocenił te zeznania stwierdzeniem, iż „...ich wiarygodność nie budzi żadnych wątpliwości...”. Sąd nie dokonał ich szczegółowej analizy w zestawieniu z pozostałymi dowodami ale pamiętać należy, iż forma uzasadnienia „formularz” jest formą zwięzłą i w sytuacjach, gdzie sąd nie ma wątpliwości, co do przeprowadzonych dowodów, formą przyjmowaną jest ocena o nie wzbudzaniu wątpliwości organu orzekającego i daniu im wiary.

Sąd odwoławczy dokonał szczegółowej analizy zeznań świadków: P. C., F. B., P. P. (1) oraz M. Z. (2).

F. B., P. C., P. P. (1) oraz M. Z. (2) w swoich zeznaniach /k. 19v., 176, 226 / zeznali, iż w dniu 28 lipca 2020 r. podjęli interwencję albowiem zostali wezwani na miejsce zdarzenia, gdzie sprawca (M. S.) „próbował dusić żonę”, a następnie „próbował udusić żonę”. Opis zdarzenia wynikający z relacji A. S. oraz oskarżonego jak również opis zachowania oskarżonego wskazany przez świadków potwierdzają fakt, iż to oskarżony wezwał pomoc dla pokrzywdzonej, potwierdzają fakt dokonania próby reanimacji pokrzywdzonej przez oskarżonego.

Zeznania tych świadków potwierdzają wersję zdarzenia

wskazaną przez pokrzywdzoną i w znacznej mierze przedstawioną przez oskarżonego. Świadkowie ci przybyli na interwencję po ich wezwaniu przez M. S.. Nie byli oni jednak bezpośrednimi świadkami tego zdarzenia, a przytaczanie przez nich stwierdzenia o chęci zabicia, czy też uduszenia żony pochodzą od pokrzywdzonej i zostały poddane analizie powyżej zarówno, co do ich źródła i przyczyny. Zeznania świadków potwierdzają relacje pokrzywdzonej, jednak nie świadczą o istnieniu zamiaru pozbawienia życia A. S. przez oskarżonego. Zeznania te potwierdzają desperackie zachowanie oskarżonego w postaci samookaleczenia, potwierdzają kluczowe zachowanie oskarżonego w postaci dobrowolnego odstąpienia od dokonania czynu zabronionego względem pokrzywdzonej oraz wezwania dla niej pomocy.

W świetle powyższych dowodów, poddanych prawidłowej analizie w uzasadnieniu orzeczenia dokonanej przez Sąd Okręgowy należy stwierdzić, iż w dniu 28 lipca 2020 r. oskarżony M. S. działając w zamiarze ewentualnym spowodowania u swojej żony ciężkiego uszkodzenia ciała w postaci kalectwa, ciężkiej choroby długotrwałej lub choroby realnie zagrażającej życiu ścisnął ją rękami za szyję, naciskał i siadał na jej klatce piersiowej, a także szarpał ją i ciągnął po podłodze, czym spowodował u niej obrażenia skutkujące rozstrojem zdrowia na czas nieprzekraczający 7 dni. Celem skonkretyzowania zagrożeń, jaki działanie oskarżonego mogło spowodować u pokrzywdzonej Sąd odwoławczy, na rozprawie przesłuchał dodatkowo biegłego, który sporządził opinię o stanie zdrowia pokrzywdzonej. /k.891/.

Biegły stwierdził, iż działanie oskarżonego w postaci duszenia pokrzywdzonej mogło wywołać u niej śmierć z powodu ucisku naczyń górnych szyi, niedokrwienie mózgu i zatrzymanie akcji serca oraz oddechu.

Niej jest zasadny również zarzut pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej, jakoby Sąd Okręgowy przy ocenie zeznań pokrzywdzonej A. S., które to zeznania Sąd I instancji uznał za wiarygodne, dokonał ustaleń faktycznych jedynie w oparciu o wybiórczą część materiału dowodowego. W uzasadnieniu /k.7/ Sąd meriti dokonuje całościowej oceny, wszystkich zeznań pokrzywdzonej, jak również pozostałych dowodów odnoszących się do osoby A. S. w świetle czynu, który dokonał się przeciw jej osobie. Sąd poddał analizie nie tylko treść samych zeznań ale również poddał ocenie protokoły oględzin jej ciała oraz obrażeń, których pokrzywdzone doznała. Dokonana ocena jest prawidłowa i nie zawiera żadnych luk we wnioskowaniu, które mogłyby być uznane jako uchybienie Sądu Okręgowego.

Podzielić trzeba stanowisko Sądu I instancji, że oskarżony w trakcie zdarzenia działał w ramach zaprezentowanego czynnego żalu. Warunkiem skorzystania z dobrodziejstwa czynnego żalu jest to, aby sprawca odstąpił od usiłowania lub zapobiegł skutkowi dobrowolnie, tzn. z własnej woli, a nie zmuszony został do tego zaistniałymi okolicznościami. Według Sądu Najwyższego: „Dobrowolne odstąpienie od popełnienia następuje wówczas, gdy sprawca mimo istnienia sprzyjających mu okoliczności

zrealizowania przestępnego działania działanie to przerywa i odstępuje od jego kontynuowania. Jeżeli zaś przerwanie działania następuje na skutek przyczyn zewnętrznych od sprawcy niezależnych, to nie zachodzi wypadek dobrowolności” /Wyrok SN z 1.07.1975 r., II KR 367/74, OSNKW 1975/12, poz. 157; postanowienie SN z 27.09.2013 r., II KK 223/13; wyrok SA w Warszawie z 10.05.2017 r., II AKa 105/17; wyrok SA w Poznaniu z 21.05.2020 r, II AKa 6/20.

Dobrowolne odstąpienie od czynu wyłączające karalność usiłowania zachodzi wówczas, gdy sprawca mający możliwość zrealizowania swego zamiaru dokonania czynu zabronionego po rozpoczęciu działania zmierzającego bezpośrednio do tego celu zaprzestaje z własnej woli dalszych czynności niezbędnych do wypełnienia wszystkich znamion zamierzonego przestępstwa (usiłowanie niezakończone). Pobudki rezygnacji z dokonania czynu są przy tym obojętne, jak również decyzja taka nie musi być podjęta spontanicznie, wyłącznie z wewnętrznego impulsu i zupełnie niezależnie od jakichkolwiek bodźców zewnętrznych, jeżeli nie stwarzają one dla sprawcy sytuacji przymusowej lub przeszkód trudnych do pokonania, a stanowią tylko jeden z czynników wpływających na swobodne podjęcie tej decyzji. /Wyrok SN z 17.07.1975 r., VI KZP 15/75, OSNPG 1975/10, poz. 92/. Jak trafnie podniósł SA w G. w wyroku z 10.05.2017 r. - II AKa 92/17, (...), s. 200–216: „O «dobrowolności» określonej w art. 15 § 1 k.k. można mówić zarówno wówczas, gdy sprawca odstąpi od dokonania przestępstwa

z własnej woli, jak i wtedy, gdy taki impuls będą stanowiły bodźce zewnętrzne, na przykład wynikające z zachowania innych osób, o ile te zachowania nie stanowiły przeszkody uniemożliwiającej sprawcy dokonanie przestępstwa bądź nie wywołały u niego przekonania o niemożności jego dokonania”.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy, w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego /k. 101-102, 653/, zeznania A. S. /k. 2-3, 384-386/ oraz zeznania świadków F. B., P. C., P. P. (1) oraz M. Z. (2) w swoich zeznaniach /k. 19v., 176, 226 / należy stwierdzić, iż po kilkunasto sekundowym duszeniu A. S. na kanapie sypialni M. S. zaprzestał tego działania. Widząc potencjalną utratę przytomności pokrzywdzonej natychmiast rozluźnił on uścisk, rozpoczął reanimację pokrzywdzonej metodą usta - usta, jak również dwukrotnie zadzwonił na Policję i po pogotowie celem wezwania tych służb i udzielenia pomocy żonie. A. S. zeznał, że „on wówczas się przestraszył i zadzwonił chyba na 112 i powiedział...udusiłem żonę albo dusiłem żonę, szybko karetkę i Policję. Maż trzykrotnie dzwonił na numery alarmowe i darł się na dyspozytora i przeproszał mnie..... /k.3/.

Bez znaczenia pozostaje to czy działanie oskarżonego podyktowane było strachem przed konsekwencjami jakie mogło wywołać to duszenie, czy też wpłynęła na to reakcja żony udającej utratę przytomności. Kluczową kwestią dla oceny działania oskarżonego jest fakt, iż żadne czynniki zewnętrzne w postaci interwencji siły wyższej,

czy też interwencji innych osób postronnych nie były tym czynnikiem który wpłynął na decyzję oskarżonego, a wynikała ona z jego bezwzględnej woli. W kontekście tych rozważań niezasadny jest zarzut prokuratora, iż o niemożliwości zastosowania instytucji czynnego żalu z art. 15 § 1 k.k. przesadza fakt, iż prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie, w tym zeznań pokrzywdzonej oraz zapisu z kamery zamontowanej w telewizorze S., prowadzi do wniosku, że oskarżony zakończył swoje czynności sprawcze po uświadomieniu sobie, że wyrządził krzywdę swojej żonie, która będąc przez niego duszona zaczęła udawać, że nie żyje.

Niezasadny jest zarzut prokuratora, błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia polegający na uznaniu, że dowód rzeczowy w postaci telefonu komórkowego marki A. (...) zabezpieczony od oskarżonego M. S. jest zbędny dla dalszego postępowania i w związku z tym należy mu go zwrócić, podczas gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony w swoim telefonie odbierał poprzez sieć Internet i wi-fi zapis z kamery, którą bezprawnie zamontował w telewizorze swojej żony, co prowadzi do wniosku, że przedmiotowy telefon służył do popełnienia czynu zabronionego z art. 267 § 3 k.k., z który sąd go skazał, a w związku z tym, zgodnie z regułą określoną w art. 42 § 2 k.k. winien on ulec przepadkowi.

Na wstępie należy wskazać, iż ewentualny przepadek przedmiotów, które służyły lub

były przeznaczone do popełnienia przestępstwa orzekany jest w oparciu o art. 44 § 2 k.k. Zwrócić w tym miejscu należy uwagę na fakt, iż podstawa orzeczenia przepadku tej kategorii przedmiotów ma charakter fakultatywny. W wypadku, kiedy przedmioty pochodzą bezpośrednio z przestępstwa, orzeczenie przepadku jest obligatoryjne, chyba że podlegają zwrotowi pokrzywdzonemu albo innej osobie (§ 1). Z reguły fakultatywne jest orzeczenie przepadku narzędzi przestępstwa, czyli przedmiotów stanowiących mienie ruchome, służących lub przeznaczonych do popełnienia przestępstwa (§ 2). Nie dotyczy to wypadków wskazanych w ustawie, gdzie orzeczenie ich przepadku jest obligatoryjne. Należy przyjąć zatem, że to do decyzji organu orzekającego należy rozstrzygnięcie o losach zatrzymanego przedmiotu wykorzystanego do popełnienia przestępstwa. Mając na względzie prewencyjny a nie represyjny charakter tego rozstrzygnięcia, czyli zabezpieczenie przed ponownym użyciem tego przedmiotu do popełnienia przestępstwa, decyzja Sądu Okręgowego w tym zakresie jest słuszna w sytuacji, gdzie kamera służąca do popełnienia przestępstwa z art. 263 § 3 została zdemontowana i orzeczono jej przepadek.

Lp.	Zarzut	
2/	<p>1/ Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej A. S. (obecnie Ś.), w zakresie w zakresie pkt V;</p> <p>- obraza prawa materialnego mająca wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia w postaci naruszenia art. 46 § 1 k.k. (w odniesieniu do art. 445 § 1 k.c.) poprzez jego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>x niezasadny</p>

błędą wykładnię, a w konsekwencji przyznanie zadośćuczynienia w kwocie nieodpowiedniej, zaniżonej, oraz nieadekwatnej do krzywdy doznanej przez A. S..

- bezpodstawnym uznaniu, iż zastosowanie środka w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej i jej dzieci byłoby krzywdzące dla oskarżonego, w sytuacji, gdy oskarżony próbował zabić matkę swoich dzieci, a wobec dzieci jego prawa są zawieszane.

2/ Prokuratora, w zakresie w zakresie **pkt II i III**;

- obraza prawa materialnego, a mianowicie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. polegający na niezastosowaniu tej normy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego oraz art. 15 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że zastosowanie instytucji czynnego żalu znosi bezprawność czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., podczas, gdy prawidłowa wykładnia tych przepisów prowadzi do wniosku, że w przypadku zastosowania art. 15 § 1 k.k. Sąd winien w części dyspozytywnej wyroku uznać oskarżonego za winnego popełnienia m.in. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., a dopiero w części wyroku dotyczącej wymiaru kary odstąpić od wymierzania kary za ten czyn.

- obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez wskazanie w treści wyroku całej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu tj. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., pomimo tego, iż Sąd opisując czyn oskarżonego

	zawarł w nim wszystkie znamiona w/w przestępstwa.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Zarzuty pełnomocnika oskarżycieli posiłkowej obrazy prawa materialnego mającego wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia w postaci naruszenia art. 46 § 1 k.k. (w odniesieniu do art. 445 § 1 k.c.) poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji przyznanie zadośćuczynienia w kwocie nieodpowiedniej, zaniżonej, oraz nieadekwatnej do krzywdy doznanej przez A. S. nie jest zasadny.</p> <p>Na wstępie należy stwierdzić, iż zarzut ten jest błędnie sformułowany albowiem zarzuty obrazy prawa materialnego - art. 438 pkt 1 lub 1a k.p.k. to zarzuty o charakterze deklaratoryjnym i nie zawierają one wymogu wskazywania ich ewentualnego wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia w przeciwieństwie do zarzutów z art. 438 pkt 2 lub 3 k.p.k. Dodatkowo należy stwierdzić, iż prawidłowa redakcja zarzutu w zakresie wskazywanym przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowej winna dotyczyć błędnych ustaleń w zakresie podstaw do ustalenia wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonej, gdyż w rzeczywistości chodzi tu o zarzuty wadliwej oceny tych okoliczności, a nie błędów w podstawie prawnej przywołanej przez Sąd meriti jako podstawa orzeczenia.</p> <p>Mając na uwadze powyższe rozważania uznać należy, iż</p>	

zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 10. 000 PLN nie jest kwotą zbyt niską w realiach zdarzenia i szkody którą poniosła A. S.. Podkreślając naganność zachowania oskarżonego, dostrzegając niskie pobudki, którymi się kierował oraz pozostając w pełnym zrozumieniu dla pokrzywdzenia A. S. dostrzec jednak należy, iż w wyniku zdarzenia nie poniosła ona żadnego trwałego uszczerbku na zdrowiu. Obrażenia, których doznała pokrzywdzona to urazy kwalifikowane w ramach art. 157 § 2 k.k. - powodujące rozstrój zdrowia na czas do 7 dni. Mając zatem na uwadze powyższe, zgodzić należy się z argumentacją Sądu meriti zaprezentowaną na k. 18 uzasadnienia. Zwrócić jednak należy uwagę, że wśród kryteriów, które należy brać pod uwagę przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, nie można dopatrywać się okoliczności związanych z możliwościami zarobkowymi oskarżonego i jego stanem majątkowym, bowiem okoliczności te nie wpływają na rozmiar wyrządzonej krzywdy ani na stopień winy sprawcy. Takiego kryterium nie znajdzie się również w treści art. 445 § 1 k.c. Wreszcie przede wszystkim środek karny określony w art. 46 § 1 k.k. chroni interesy pokrzywdzonego w procesie karnym. Trudno zaś przyjąć, iż „wartość” tej samej krzywdy byłaby różna w zależności od zamożności bądź możliwości zarobkowych sprawcy przestępstwa.

Jako niezasadny uznać należy także zarzut pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej o bezpodstawnym uznaniu, iż zastosowanie środka w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej i jej dzieci byłoby krzywdzące dla oskarżonego, w

sytuacji, gdy oskarżony próbował zabić matkę swoich dzieci, a wobec dzieci jego prawa są zawieszane.

Odnosząc się do oceny tego zarzutu należy stwierdzić, o czym szeroko Sąd odwoławczy uzasadniał powyżej, iż w niniejszej sprawie nie występuje usiłowanie zabójstwa ze strony M. S. względem pokrzywdzonej A. S.. Zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej przez oskarżonego w realiach niniejszej sprawy ma charakter fakultatywny (art. 41a § 1 k.k.). Istotnie, uzasadnienie wskazane przez Sąd Okręgowy o nieuwzględnieniu wniosku pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej w zakresie tego środka karnego, jest lakoniczne. Jednocześnie należy przyjąć, iż podjęta decyzja jest trafna. Wymierzona oskarżonemu kara w swojej istocie jest karą izolacyjną. Po jej odbyciu i w obliczu wiarygodnych deklaracji oskarżonego, iż żałuje tego co się stało należy przyjąć, że orzekanie środka w postulowanej przez pełnomocnika tak drastycznej formie, byłoby rażąco surowe. Pamiętać należy, iż relacje oskarżonego i jego żony w zasadniczej części wolne były od przemocy fizycznej, na co zwracał uwagę Sąd odwoławczy wcześniej. Mając na uwadze powyższe uznać należy, iż orzeczenie tego zakazu w realiach niniejszej sprawy nie jest zasadne, a w przypadku zaistnienia okoliczności stwarzającej zagrożenie dla pokrzywdzonej może ona zawsze zawiadomić o tym fakcie organy ścigania bez terminowego izolowania oskarżonego od jego dzieci.

Jako niezasadne uznać należy zarzuty prokuratora w zakresie obrazy prawa materialnego, a

mianowicie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. polegającego na niezastosowaniu tej normy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego oraz art. 15 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że zastosowanie instytucji czynnego żalu znosi bezprawność czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., podczas, gdy prawidłowa wykładnia tych przepisów prowadzi do wniosku, że w przypadku zastosowania art. 15 § 1 k.k. sąd winien w części dyspozytywnej wyroku uznać oskarżonego za winnego popełnienia m.in. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., a dopiero w części wyroku dotyczącej wymiaru kary odstąpić od wymierzania kary za ten czyn oraz obraży przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez wskazanie w treści wyroku całej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu tj. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., pomimo tego, iż sąd opisując czyn oskarżonego zawarł w nim wszystkie znamiona w/w przestępstwa.

Mając na uwadze fakt, iż zarzuty te ściśle wiążą się z kwalifikacją prawną czynu nr I poddane zostaną łącznej ocenie.

Należy stwierdzić, iż Sąd meriti na k. 14 -15 uzasadnienia wyjaśnił przyjęcie takiej kwalifikacji prawnej i rozumowanie Sądu w tym zakresie nie zawiera błędów. Analiza opisu czynu nr I stanowiącego podstawę skazania zawiera wszystkie elementy przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. popełnionego w formie usiłowania, co oznacza, iż przy wyrokowaniu Sąd dostrzegł

wszystkie elementy działania oskarżonego. Jednocześnie, co było przedmiotem analizy powyżej, Sąd słusznie zastosował w stosunku do oskarżonego instytucję czynnego żalu z art. 15 § 1 k.k. Mając na uwadze powyższe uznać należy, iż jako rzeczywistą kwalifikację, a jednocześnie podstawę faktyczną skazania winien stanowić czyn z art. 157 § 2 k.k., co też Sąd zastosował. Uchybienie, na które zwraca uwagę prokurator, zaistniałoby w sytuacji, w której Sąd wskazałby jedynie znamiona i okoliczności uzasadniające kwalifikację z art. 157 § 2 k.k. albowiem wówczas należałoby przyjąć, że opis czynu jest niekompletny i nie oddaje rzeczywistego przebiegu zdarzenia.

Lp.	Zarzut	
3/	<p>Obrońcy oskarżonego M. S.;</p> <p>1. Naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na treść zapadłego wyroku tj.: art. 427 § 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 3 kpk w zw. z art. 202 a § 2 kkw poprzez jego błędne niezastosowanie i brak zaliczenia na poczet orzeczonej kary okresu, od którego był zatrzymany (28 lipca 2020 r.) i następnie aż do 25 sierpnia 2020 r., gdy został przeniesiony do aresztu w związku z zastosowaniem tymczasowego aresztowania, podczas gdy przepis wskazuje, iż na poczet kary zalicza się pobyt w zakładzie psychiatrycznym, tym samym Sąd zgodnie z art. 63 § 1 i 5 k.k. powinien był zaliczyć na poczet kary okres, od momentu gdy oskarżony został zatrzymany tj. 28 lipca 2020 r.</p> <p>2. Art. 427 § 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 4 kpk zarzucający wyrokowi rażącą niewspółmierność kary:</p>	<p># zasadny</p> <p>x częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

- wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych 2 lat pozbawienia wolności (za I czyn), podczas gdy okoliczności sprawy, dotychczasowa niekaralność oraz postawa oskarżonego w trakcie czynu, w szczególności jego zachowanie podczas czynu oraz udzielenie pomocy pokrzywdzonej (wezwanie pogotowia) mając na względzie całokształt okoliczności związanych z dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art. 53 k.k. oraz art. 58 k.k. skutkują rażąco niewspółmiernym wymiarem kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk, a zatem sankcji o charakterze ultima ratio, i wymierzenie oskarżonemu kar w najwyższym dopuszczalnym wymiarze kary.

- wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych 2 lat pozbawienia wolności (za II czyn) kary 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności sprawy, w tym przede wszystkim miejsce w którym kamera została zamontowana (salon - tam gdzie toczyło się życie rodzinne), pominięcie okoliczności, iż mieszkanie to było wspólne (oskarżony miał prawo do korzystania z niego, był dopuszczony do jego posiadania - miał klucze), jak również fakt, iż przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu stanowić powinno okoliczności łagodzące i przy uwzględnieniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. oraz art. 58 k.k. skutkowało orzeczeniem kary rażąco niewspółmiernej w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk, bowiem jeżeli w sprawie gdzie osoba montuje urządzenie do rejestrowania mieszkania które stanowi jej współwłasność orzekana

	<p>jest kara w górnym wymiarze zagrożenia (co jest mniej karygodne niż montowanie urządzenia w cudzym mieszkaniu), które również podlega tej samej karze, powinno mieć zachowaną dystynkcję i wagę zarzutu, czego Sąd nie zastosował i orzekł karę w górnym wymiarze ustawowego zagrożenia.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty obrońców oskarżonego z pkt I i II, jako w istocie związane z wysokością orzeczonej oskarżonemu kary zostaną rozpoznane łącznie.</p> <p>Zarzut z pkt I obrońców oskarżonego nie jest zasadny. Zgodnie z art. 63 § 1 k.k. Na poczet orzeczonej kary zalicza się oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zaokrąglając w górę do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, dwóm dniom kary ograniczenia wolności lub dwóm dziennym stawkom grzywny.</p> <p>Do okresu tego wlicza się także czas, w którym sprawca był pozbawiony wolności bez podstawy prawnej (wyrok SA w Krakowie z dnia 17 grudnia 1992 r., II AKr 204/92, KZS 1993, z. 1, poz. 7; wyrok SA w Lublinie z dnia 10 maja 1993 r., II AKr 45/93, OSA 1993, z. 11, poz. 62). W przypadku jednak stosowania określonego środka związanego z pozbawieniem wolności (np. tymczasowego aresztowania) do okresu faktycznego pozbawienia wolności wlicza się wyłącznie czas efektywnego stosowania tego środka, pomijając okres, w którym sprawca faktycznie nie</p>		

był pozbawiony wolności. Trafnie zauważa SN, że przy stosowaniu art. 63 konieczne jest rozważenie, czy tymczasowe aresztowanie rzeczywiście było wykonywane / wyrok z dnia 13 stycznia 2003 r., IV KK 425/02/. Należy także wyraźnie wskazać konkretną formę "rzeczywistego pozbawienia wolności" /wyrok SA w Krakowie z dnia 14 listopada 2009 r., II AKa 117/09, KZS 2010, z. 9, poz. 25/. Sąd Apelacyjny w Katowicach, w wyroku z dnia 16 maja 2002 r. w sprawie II AKa 114/02 stwierdził, iż poddanie oskarżonego obserwacji psychiatrycznej nie można ocenić ani w kategoriach zastosowania środka zabezpieczającego, ani jako tymczasowego aresztowania lub zatrzymania. Nie jest to forma pozbawienia wolności, lecz jest to czynność procesowa o charakterze dowodowym (...).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż M. S. zatrzymany został w dniu 25 sierpnia 2020 r. o godzinie 12.00 /k.73/ akt sprawy. Jego wcześniejszy pobyt w (...) Szpitalu Wojewódzkim w D. nie miał charakteru izolacji, nie odbywał się na podstawie decyzji sądu a zatem nie spełnia on definicji ustawowej „rzeczywistego pozbawienia wolności”, a co za tym idzie nie ma podstaw do tego aby okres ten był zaliczany na poczet orzeczonej względem oskarżonego kary pozbawienia wolności.

Zarzut z pkt II obrońców oskarżonego jest zasadny. Stosownie do brzmienia art. 438 pkt 4 kpk Sąd odwoławczy zmienia lub uchyla orzeczenie w zakresie kary tylko w przypadku stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności. Rażąca niewspółmierność zachodzi

wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że powstałaby znaczna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, którą należałoby orzec w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Nie każda różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować /tak np. wyrok Sądu Najwyższego z 16.02.2009 r. II KK 132/05, LEX nr 725034/. Nie chodzi tu o wszelkie możliwe różnice co do wymiaru kary, lecz wyłącznie o tak istotne, że powodowałyby uznanie orzeczonej kary za niesprawiedliwą.

Apelacja obrońcy zawiera zasadne argumenty, które prowadziły do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji odnośnie wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności względem M. S.. O ile kara 2 lat pozbawienia wolności za I czyn, biorąc pod uwagę jego charakter, natężenie oraz stopień społecznej szkodliwości jest zasadna, o tyle kara 1 roku i 10 miesięcy (przy wymiarze maksymalnym 2 lat pozbawienia wolności) orzeczona za czyn II – z art. 263 § 3 jest karą rażąco surową i nie jest adekwatna do wagi i umiarkowanie wysokiej szkodliwości społecznej przypisanego czynu, umiarkowanego stopnia winy sprawcy i rodzaju jego działania, a także spowodowanego skutku dla osoby pokrzywdzonej. Sąd Okręgowy niezasadnie, nadmiernie wyeksponował okoliczności obciążające oskarżonego i

niezasadnie pomina istniejące okoliczności łagodzące przemawiające na korzyść oskarżonego. Podkreślić, za obrońcami należy takie okoliczności jak: uprzednia niekaralność oskarżonego, współpracę oskarżonego w zakresie wskazania kamery, miejsca jej umieszczenia - czyli salonu. Reasumując, orzeczona kara łączna 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie jest odpowiednia dla osiągnięcia celów kary wobec oskarżonego i nie wypełnia miejsca sprawiedliwej odpłaty za dokonany czyn. Zatem zaistniały podstawy do uznania, że w krótszym okresie cele wychowawcze kary zostaną osiągnięte i że oskarżony zrozumie rozmiar zła, które wyrządził. Skarżący wskazali okoliczności, które należałoby dodatkowo uwzględnić przy wymiarze kary. Zmieniona, obniżona kara łączna do 3 lat pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego i jej ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że tylko taka kara jest właściwa i celowa, a w konsekwencji sprawiedliwa.

Wniosek

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w ten sposób, że:

1/ w pkt 1 wyroku oskarżonego M. S. w ramach zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia czynu uznać winnego tego, że w dniu 28.07.2020 r. w W. działając

zasadny

x częściowo zasadny obrońców oskarżonego.

z zamiarem bezpośrednim/ a co najmniej ewentualnym zabójstwa kilkakrotnie dusił A. Ś. rękami za szyję, naciskał i siadał na jej klatce piersiowej, a także szarpał ją i ciągnął po podłodze, czym spowodował u niej obrażenia ciała w postaci wybroczyn krwawych na wardze górnej, zadrapań na szyi, zasinienia na prawym i lewym ramieniu oraz łokciu z otarciami naskórka, zasinienia na obu kolanach i podudziach, skutkującym rozstrojem jej zdrowia na czas nieprzekraczający 7 dni, co narażało ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu ze skutkami wskazanymi w art. 156 § 1 k.k., do którego dokonania nie doszło z uwagi na odstąpienie przez sprawcę od działania i niezwłocznie udzieloną pokrzywdzonej pomoc i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 160 § 1 w zw. z art. 11 § 2 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

2) w pkt II wyroku na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądzić od oskarżonego, na rzecz pokrzywdzonej kwotę 50 000 pln tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę;

3) w pkt IV wyroku , na podstawie z art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych w pkt I i III wymierzyć oskarżonemu karę 8 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

4) orzeczenie na zasadzie art. 41a § k.k. zakazu zbliżania się do oskarżycielki posiłkowej oraz jej małoletnich dzieci na okres 10 lat na odległość 300 metrów.

Obrońcy oskarżonego M. S. wnieśli o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy za I czyn, 6 miesięcy za II czyn, przy zaliczeniu na poczet orzeczonej kary łącznej okresu zatrzymania od 28 lipca 2020 r. i wymierzenie kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności.

Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że:

1. oskarżony popełnił czyn z art. 13 § 1 k.k. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie mu kary łącznej 8 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

2. orzeczenie na podstawie art. 42 § 2 k.k. przepadku dowodu rzeczowego w postaci telefonu komórkowego marki A. (...).

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

W świetle analizy zarzutów apelacji przeprowadzonej wyżej w części 1 wniosek pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej A. S. o zmianę zaskarżonego wyroku okazał się niezasadny, podobnie jak pozostałe wnioski skarżące o zmianę wyroku nie są zasadne. Wnioski prokuratora nie są zasadne, o czym szeroko w części 2 uzasadnienia.

Apelacja obrońców zawierała argumenty skutkujące zmianą wyroku w zakresie kary. Kara zmieniona jest adekwatna do wagi i szkodliwości społecznej przypisanych oskarżonemu czynów, stopnia winy sprawcy i

rodzaju jego działań. Uwzględnia ona okoliczności obciążające i łagodzące zachodzące po stronie oskarżonego. Skarżący wskazali okoliczności, które należałoby dodatkowo uwzględnić przy wymiarze kar. Obniżona kara nie jest nadmiernie surowa a jej nowe ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk i art. 85a kk. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że taka kara bezwzględna pozbawienia wolności jest właściwa i celowa, a w konsekwencji sprawiedliwa. Ponadto w pkt II zasadnie orzeczono od oskarżonego na rzecz A. S. środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia w kwocie 10.000 PLN i na str. 18 uzasadnienia Sąd I instancji podał powody takiego rozstrzygnięcia. Brak było powodów do zmiany rozstrzygnięcia, co do zaliczenia tymczasowego aresztowania M. S..

**4. OKOLICZNOŚCI
 PODLEGAJĄCE
 UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU**

Nie dotyczy

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

Nie dotyczy

**5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU
 ODWOŁAWCZEGO**

**5.1. Utrzymanie w mocy
 wyroku sądu pierwszej
 instancji**

<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>W pkt IV utrzymano w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego M. S. tj. pkt 1, 2, 5, 6, 7, 8 i 9 sentencji wyroku co do winy, kwalifikacji prawnej czynów i wymierzonych kar, zaliczenia tymczasowego aresztowania co do M. S..</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Powody wskazano w części 3 - tj. niepodważenie analizy dowodów i pozostałych okoliczności przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy w całości, co do M. S. tj. w zakresie czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k.</p>		
<p><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>		
1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>W pkt I zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. S. w ten sposób, że:</p> <p>a) rozwiązuje orzeczoną w pkt. IV karę łączną pozbawienia wolności;</p> <p>b) uchyla pkt. V wyroku;</p> <p>c) orzeczoną w pkt. III wyroku karę pozbawienia wolności za czyn z art. 267 § 3 k.k. łagodzi do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;</p> <p>d) uchyla rozstrzygnięcie z pkt IV o karze łącznej pozbawienia wolności;</p> <p>II. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1</p>		

k.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone w pkt I zaskarżonego wyroku oraz z pkt I ppkt. c niniejszego wyroku i orzeka wobec oskarżonego M. S. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Wymierzenie nowej kary łącznej wpływa z powyższej zmiany wyroku, przy czym karę tę orzeczono na zasadzie absorpcji i przyjmując stan prawny zgodnie z rozstrzygnięciami zawartymi w wyroku Sądu Okręgowego.	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
Nie dotyczy		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV.	Na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu M. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25.08.2020 r. godz. 12:00 do dnia 28.02.2023 r.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
V.	Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego M. S. obciążono go kosztami postępowania w tym opłatą w kwocie 400 PLN.

7. **PODPIS**

Katarzyna Wróblewska

Piotr Bojarczuk Dorota Radlińska

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej A. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 1, 2, 4, 5, 6, 7 wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść x na niekorzyść	# w całości		
x w części	x	co do winy	
x	co do kary		
x	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

x	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		

#	uchylenie	x	zmiana
---	-----------	---	--------

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. M. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 1, 2, 3, 4, 5 wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
x na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
x w części	#	co do winy	
x	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
x	uchylenie	x zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 1 i 7 wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść x na niekorzyść	# w całości		
x w części	x	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
x	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	x
		zmiana